

Júlia

Angela Bissell

Üdv a klubban!

Kim Lawrence

Foglalkozása: menyasszony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Angela Bissell, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A Júlia 717. eredeti címe: *A Night, A Consequence, A Vow*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

© *Kim Lawrence, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A Júlia 718. eredeti címe: *The Demetrios Bridal Bargain*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Somló Katalin

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 717-718. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-216-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Angela Bissell
Üdv a klubban!

1. FEJEZET

– Xav, ezért még jössz nekem egy szívességgel!

Ramon de la Vega leereszkedett a testvére íróasztalával szemközti székre, és lábát feltette Xavier asztalának szélére. Hosszú repülés volt a háta mögött a tengerentúlról, aztán egy teljes órát töltött a cég limuzinjában. Ennek megfelelően nem volt éppen derűs hangulatban.

– Igazán? – nézett rá meglepetten a bátyja.

– De még mennyire! – jegyezte meg faarccal Ramon. – A hétvégét ugyanis Vegasban szándékoztam tölteni.

Xavier a fekete, főnöki bőrszéken ült a méretes antik íróasztal mögött. A túloldalon lévő panorámaablakon át Ramon Barcelona gyönyörű panorámáját csodálhatta volna meg. Őt azonban nem érdekelte a látvány. Inkább a bátyjára figyelt, aki a nyári hőség ellenére is makulátlanul nézett ki méretre szabott fekete öltönyében, az arca pedig szenvtelennek tűnt. Szokás szerint semmi sem árulkodott Xavier lelkiállapotáról vagy érzéseiről. Csupán doboló ujjai jelezték, hogy nem olyan higgadt, amilyennek mutatja magát.

Ramon elhúzta a száját. A dobolás a csendben fülhasogatónak tűnt, megfájdult tőle a feje. Talán mégsem volt olyan jó ötlet alkoholt inni a repülőn.

– És mit csináltál volna? – kérdezte lekicsinylően Xav. – Eljátszol egy csomó pénzt, és lefektetsz néhány szép nőt?

Ramon nem vett tudomást a lenéző stílusról, hanem felöltötte azt a mosolyt, amellyel percek alatt levett a lábáról minden nőt, és megpuhította a legnehezebb üzleti partnereket is.

Xavra azonban nem hatott a mosolya.

– Sokan tartják szórakoztatónak az ilyesmit – jegyezte meg minden zavar nélkül. – Neked is ki kellene próbálnod egyszer.

Bátyja lebiggyedő szája arra utalt, hogy Xav inkább levágatná a jobb kezét, mintsem ilyesmivel mülassa az időt. De legalább a dobolást abbahagyta végre.

– Vedd le a lábad az íróasztalomról – szólt rá a testvére, és sürgetően Ramon lábára pillantott.

– És hol az ördögben van a cipőd?

Ramon megpróbált visszaemlékezni, hol hagyta a cipőjét. Á, megvan! Az előszobában, annak a helyes kis barna titkár nőnek az asztala alatt.

Kómosott, drága farmer volt rajta, meg szűk szabású fehér ing, amely azonban összegyűrődött a hosszú út alatt. Ramon még mindig neheztelt a bátyjára, amiért az sürgős ügyben magához rendelte, ugyanakkor nem biztosította számára a céges repülőgépet.

Vennem kell egy saját gépet, döntötte el most Ramon, és feljegyezte teendőinek a képzeletbeli listájára.

Xav lehetne kicsit belátóbb is, tette hozzá gondolatban. Elvégre ő cserben hagyta miatta a régi harvardi cimboráit a pompás vegasi hétvégén, és hanyatt-homlok idejött, mert a bátyjának szüksége volt rá.

Szüksége... Rá...

Ezt a két szót még sosem hallotta Xav szájából. Ezenkívül azonban a fivére semmilyen magyarázatot nem adott neki. Ramon azonban nem azért engedelmeskedett neki első szóra, mert Xav cégvezetőként felette állt a ranglétrán, hanem azért, mert a családról van szó. A családnak pedig Ramon sokkal tartozott.

Ám mindezek ellenére egyáltalán nem volt ínyére, hogy Barcelonába kell repülnie a *Vega Corps* központjába.

– A hosszú repüléstől mindig bedagad a lábam – magyarázta lazán. – A titkár nő pedig volt olyan kedves, és megmasszírozta, mialatt arra vártam, hogy vége legyen a megbeszélésednek.

– Mondd, hogy ez csak rossz vicc volt – felelte ingerülten a bátyja.

– *Sí.* Csak vicceltem.

Ramon azonban biztos volt benne, hogy ha megkérte volna a lányt – Lola? Lorda? –, akkor az szíves örömet megtette volna, amit kér.

Hm, talán később még sort kerít rá...

Xav megdörzsölte a halántékát, és ez a mozdulat az apjukra, Vittorióra emlékeztette Ramont. Pedig semmi hasonlóság nem volt az apja és a bátyja között. Többévnnyi hiábavaló próbálkozás után a szülei örökbe fogadták Xaviert, aztán négy évre rá megszületett Ramon, a „csodagyerek”, akire sem az orvos, sem a házaspár nem számított.

Csodagyerek... Hogy utálta ezt a szót! Ha valaki, ő aztán nem volt csodagyerek. Csak meg kell kérdezni a Cassano vagy a Mendosa családot. Ők inkább a „pusztítás angyala” kifejezést használnák.

Ramon most elhessegette a múlt árnyait, és a jelen pillanatra koncentrált.

– Mondd, miért rendeltél ide? – kérdezte türelmetlenül a bátyját.

– Holnap fontos vezetőségi értekezlet lesz – felelte Xav.

Öccse a homlokát ráncolta.

– Tudtommal a jövő negyedévi értekezlet csak hat hét múlva lesz. – Azért tartotta fejen a dátumot, hogy ő akkor lehetőleg a világ másik felén tartózkodjon. – És mióta ülésezik a vezetőség szombati napon?

– Mióta úgy döntöttem, hogy huszonnégy óra múlva válságtanácskozást hívok össze – zárta rövidre a témát Xav.

– És ha szabad kérdeznem, erről miért nem szóltál egy szót sem a telefonban?

– Azért, mert akkor kitaláltál volna valamilyen kifogást, hogy ne kelljen eljőnnöd. Nyilván szívesebben töltened az idődet pókerezéssel, mint üzleti ügyekkel. Vagy valamelyik lehetetlen szeretőd karjaiban.

– Te vagy a lehetetlen alak! – fakadt ki Ramon.

Közben a bátyja felállt, az ablakhoz sétált, és lenézett a városra. Ramon dühös pillantása szinte lyukat égetett a hátába.

Igen, tényleg került az üzleti ügyeket, akár a pestist. Xavier dolga volt, hogy szót értsen a vén pénzeszsákokkal, nem az övé.

A huszonötödik születésnapján az apja kinevezte a cég alelnökévé, Ramon pedig azóta szögre akasztotta az építésdiplomáját, és kizárólag luxushotelek felvásárlásával és működtetésével foglalkozott. Így a maga módján visszafizette a tartozását a családnak, hiszen hozzájárult a cég sikereihez.

De ez nem volt könnyű feladat. A De la Vega-birodalom időközben már kontinenseken átívelő céggé vált, és nemcsak az építőiparban, hanem a vendéglátásban és a szórakoztatóiparban is egyre terjeszkedett.

Ramon igyekezett felnőni a kihívásokhoz. Legutóbbi felvásárlásával, amelyben a De la Vegák rátették a kezüket a Castain-csoportra – egy luxusüdülőkkel és kisebb szállodákkal rendelkező cégre –, megduplázták az európai érdekeltségüket.

Igen, Ramonnak sikerült nevet szereznie a szakmában. A bátyja szemében azonban ez, úgy tűnt, sokkal kevésbé számít, mint a kicsapongó életmódja.

Holott Ramon sosem tett semmit, amivel bátorította volna a bulvársajtót. Igaz, hogy nem izgatta különösebben, ha egy paparazzo a nyomába szegődött. Ha az egyiket lerázza, úgyis jön a következő. Egyszerűbb volt megadni nekik, amit akartak. Így aztán inkább belenevetett a kamerába az éppen ügyeletes szépség oldalán, és az olvasók elégedettek lehettek. Ez még mindig sokkal jobb volt, mint ha az újságírók a múltjában vájkáltak volna, és sötét titkokat hoztak volna a felszínre. Ramon a sajtóban most csupán egy sikeres, gazdag playboynak tűnt, aki igyekszik élvezni az életet.

– Mire föl kellett válságtanácskozást összehívnod? – akarta tudni.

Xav visszafordult felé, az arcát mintha kőbe vésték volna.

– Hector megpróbálja megszerezni a cég vezetését.

Ramon a homlokát ráncolta.

– Azt hittem, papa és te már gondoskodtatok róla, hogy ne tehesse meg. Ezért alkalmaztatok

Sanchez.

Őszintén szólva, a fiatal és dinamikus Sanchez volt az egyetlen a vállalat vezetői között, akiket Ramon tisztelt. Vele ellentétben Hector, az apjuk unokatestvére kész rémálom volt. Ráadásul öntörvényű és hataloméhes, aki ki nem állhatta azokat, akik többre vitték nála.

Ramon végül megrázta a fejét.

– Hector nem tudja megszerezni a vezetőség többségének támogatását.

– Már megszerezte – közölte vele Xav, és visszaült a székébe. – A hátam mögött meggyőzte őket, hogy rá szavazzanak, és ne Sanchezre.

– De a papa biztosan meg tudja győzni...

A bátyja lesújtó pillantást vetett rá.

– A papa már teljesen kivonult az üzleti ügyekből. Nincs elég jól ahhoz, hogy ilyen drámai helyzettel szembesüljön. Te is tudnád, ha néha méltóztatnál meglátogatni minket.

Ramon szúrást érzett a szívében. Tisztában volt vele, hogy az apjának magas a vérnyomása, és már volt több kisebb infarktusa is, de nem sejtette, hogy az egészségi állapota tovább rosszabbodott.

Hirtelen lelkiismeret-furdalása támadt.

– A vezetőség mindig is nagyra tartott téged – mondta most a bátyjának. – Állítsd őket újra a saját oldaladra!

Xav a fejét rázta.

– Akármit is ígért Hector a támogatásukért cserébe, működött a dolog. López, Rueben, Anders és Ramirez már a telefont sem vették fel a héten, amikor kerestem őket.

Ramon szemöldöke felszaladt.

– Akkor mit vársz ettől a tanácskozástól?

– Nyilvános kiállást követelek Hectortól. Azt, hogy terítse ki a lapjait. A vezetőség pedig utána döntse el, melyikünk oldalára áll. Így legalább tudni fogjuk, mivel állunk szemben.

– *Állunk?*

– Most tényleg szükségem van a támogatásodra. Egységet és erőt kell felmutatnunk, ha azt akarjuk, hogy Sanchez kerüljön ki ebből győztesen.

– Az igazat megvallva, fogalmam sincs, hogyan tudnék neked segíteni ebben – vont vállat Ramon, de a vérében már áramolni kezdett az adrenalin. Még sosem látta ilyennek a bátyját. – Gondterheltnék tűnsz – állapította meg meglepetten. – Hogyhogy?

– A Cline-féle üzlet elúszott.

Xavier arcán keserű kifejezés jelent meg. Ramon halkán káromkodott.

– Sajnálom – mondta végül, és komolyan is gondolta. Ő maga is ismerte, milyen csalódottságot jelent, ha egy üzlet, amelybe sok időt és energiát fektettek, mégsem jött létre. – Attól tartasz, hogy ez megtépázza a hírnevedet?

– Hector természetesen kihasználta a helyzetet, hogy engem hibáztasson, és ez valószínűleg megingatta a vezetőség bizalmát. Sürgős szükségünk lenne valami nagy fogásra, hogy helyreállítsuk a megtépázott hírnevünket. Valamire, ami elhomályosítja a Cline-féle üzletet. – Xav izgatottan előrehajolt. – Intéztél valamit a Royce-üggyel kapcsolatban?

Ramon megdermedt. *Ha már a balszerencsénél tartunk...*

– Még nem – válaszolta óvatosan.

Xavier kifújta a levegőt, és hátradőlt a székén.

– Kezdetől fogva kockázatos üzlet volt.

Ramont bosszantotta a lekicsinylő hang. Igaz, hogy a Royce – egy régi londoni férfiklub – megszerzése nagy falatnak tűnt, de a bátyjának még nem kellene őt leírnia!

– Jobban is bízhatnál bennem – mondta Ramon szemrehányóan. – Akadt egy kis nehézség, de majd leküzdöm. Semmi olyasmi, amivel ne boldogulnék.

– Nehézség? – nézett rá jelentőségteljesen Xav.

– Nos, a Royce-nak van egy portása, akivel nagyon nehéz szót érteni.

A bátyja homlokán elmélyültek a ráncok.

– Azok ott Londonban nem tudják, ki vagy? – A hangjában büszkeség csengett. – A De la Vega

névnek minden ajtót ki kellene nyitnia.

Ramon majdnem felnevetett. A családjuk mindig is nagyra volt a nevével, hiszen távoli rokonságban álltak a spanyol királyi családdal. Az előkelő londoni klubban azonban, ahol a világ legismertebb és legrégebbi arisztokratái gyűltek össze, nem estek hasra a De la Vega névtől.

– De ha a pletykákban, amiket hallottál, van egy csipetnyi igazság, akkor ez a klub nem is olyan válogatott tagokból áll, mint ahogy hírlik – jegyezte meg Xav.

– Nem pletykákról van szó. Az információim megbízható forrásból származnak. A tulaj, Royce a játékszenvedély rabja. A tartozásai már csillagászati méretűvé duzzadtak. És ezt egyenesen a könyvelőjétől tudjuk.

Az illető Ramon barátjának, Christophe-nak a hűgával koktélozott, és közben ejtette el a létfontosságú információt. A lány persze továbbadta az értesülést a bátyjának, aki nyomban értesítette róla Ramont.

Royce anyagi helyzete nagy lehetőséget jelentett a *Vega Corps*nak. A *Royce* már vagy száz éve ugyanennek a családnak a tulajdonában állt, de gyakran előfordul, hogy a negyedik-ötödik nemzedék elkótyavetyéli a családi vállalatot. Ramon jó pár neves klubnak tagja volt, de a *Royce* egészen más kategóriába tartozott. Ha összeírnák a világ tíz legelőkelőbb klubját, garantáltan benne lenne.

Xavier nagyot sóhajtott.

– Mondanom sem kell, milyen hatalmasat lendítene rajtunk, ha sikerülne megszereznünk a *Royce*-ot.

Ramon tisztában volt azzal, hogy ez az üzlet lehetne az utolsó szalmaszál, amibe jelenleg kapaszkodhatnak, és amellyel térdre kényszeríthetnék Hectort.

– Állítsd félre azt a portást, akárki legyen is, és érd el, hogy Royce találkozzon veled. Mégpedig minél előbb.

Ramon lenyelte a dühét, amiért a bátyja ilyen hangot használt vele szemben. Elvégre nem sokszor fordult elő, hogy Xav a segítségét kérte. Azonkívül neki is ugyanolyan fontos volt, hogy kifogják a szelet Hector vitorlájából.

Az előtte álló akadályra gondolt. A „portás” nem egy szekrény külsejű férfi volt, ó, nem! Hanem egy nő.

Egy karcsú, elég csinos kis szőke nő, aki az elmúlt hetekben mindig lepattintotta Ramont.

Pedig ő aztán nem volt hozzászokva, hogy egy nő visszautasítsa. Ez a lány azonban, úgy tűnt, teljesen immunis az ő sármjával szemben.

Két hét alatt háromszor is kereste telefonon, de a nő mindig azt állította, hogy Mr. Royce túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy találkozzon vele. Ramon azonban nem elégedett meg ennyivel. Mivel bízott a személyes találkozás hatásában, Londonba repült, és bekopogtatott az elegáns mayfairi klub ajtaján.

A biztonsági ember egy hátsó bejáráshoz vezette, aztán bekísérte egy előszobába, hogy ott várakozzon.

Ramon így is tett.

Várt.

Először tíz percet. Aztán húszat. Negyvenet...

Egy teljes óra telt el, mégsem történt semmi. Aztán megjelent ez a nő, és ő megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Mr. De la Vega, sajnós nem kért előre időpontot.

A fiatal nőn először a nagy, szürke szeme tűnt fel, amely mintha belülről ragyogott volna. Csinos volt ugyan, de nem az ő esete. Túl szigorú és fegyelmezett. Ramon a laza nőket szerette.

– Azért, mert maga nem volt hajlandó időpontot adni – felelte neki.

– És úgy gondolta, hogy ha személyesen jelenik meg, akkor sikerülni fog?

– Meggyőződésem, hogy Mr. Royce-nak érdekében áll találkozni velem. Ne fossza meg egy remek üzleti lehetőségtől.

A nő erre elmosolyodott, de ilyen mosolyhoz Ramon nem volt hozzászokva. A nők csábítóan

szoktak rámosolyogni, ennek a lánynak a mosolyában azonban semmi melegség nem volt. Inkább nehezen türtőztetett türelmetlenség.

– Akkor elmondom, hogy látom a dolgot én – kezdte a nő olyan hangon, amely egyszerre volt fagyos és mézesmázos. – Jobban ismerem Mr. Royce-ot, mint ön, ezért jobban meg tudom ítélni, mi áll érdekében, és mi nem. Tudom, ki maga, és azt is, miért szeretne találkozni Mr. Royce-szal. Szóval legjobb lesz, ha tisztázzuk, hogy sok felesleges időt és energiát spórolhasson meg: a Royce nem eladó!

Ramonnak eszébe jutott, hogy a nőnek ekkor enyhe pír borította be az arcát, amely csodás ellentétet képezett fehér bőrével és ragyogó szürke szemével.

Különös, gondolta a férfi abban a pillanatban. Talán a jeges felszín alatt szenvedélyes tűz lobog...

Amikor közelebb lépett hozzá, hogy átnyújtsa neki a névjegykártyáját, a lány hátralépett, mintha ő áthágott volna valamilyen láthatatlan határvonalat.

– Mindössze tíz percet kérek Mr. Royce drága idejéből – mondta Ramon.

– Kár a gőzért, Mr. Royce nincs itt.

– Akkor arra kérem őt, hogy hívjon fel, amikor visszaér. Még két napig Londonban leszek.

A nő végül elvette tőle a kártyát, de olyan óvatosan fogta meg, mintha járványt terjesztene. Aztán hűvösen elmosolyodott. Ezúttal Ramonban megmozdult valami. Elképzelte, ahogy a lány szájára tapasztja a száját, és addig csókolja, amíg kezes báránnyá nem változik.

A nőnek ekkor kitágult a pupillája, és még egyet hátralépett. Mintha olvasna a gondolataimban, vetődött fel Ramonban.

– Mr. Royce egész héten távol lesz, úgyhogy a maga helyében nem táplálnék reményeket a találkozót illetően.

Azzal sarkon fordult, és távozott. Ramon pedig rádöbben: először fordult elő vele, hogy egy nő lerázta.

Xavier telefonjának csörgése rángatta vissza a jelenbe. Bátyja már a készülékre tette a kezét, miközben azzal búcsúzott tőle:

– Kifelé menet beszélj Luciával. Foglaltattam vele asztalt ma estére, majd elmondja a részleteket. Az étteremben találkozunk!

Á, Lucia! Szóval így hívják a csinos titkárnőt! Furcsa, hogy nem emlékezett a nevére, holott a hűvös, szürke szemű angol lányét álmából felébresztve is tudta volna.

Emily...

2. FEJEZET

Emily Royce az íróasztalánál ült, és éppen nagyot sóhajtott. Hirtelen minden összefolyt a szeme előtt, és rosszul lett kerülgette.

Mi az ördög...? Nem szokott így reagálni még a rossz hírekre sem. Hosszú ideje már, hogy meg kellett szoknia a csalódásokat. Ha rossz hír érkezett, ő nyugodt maradt, és hűvös fejjel megoldotta a problémákat.

Most azonban kiverte a hideg veríték, és ujjai a szék karfájára kulcsolódtak.

Megfojtja az apját!

Jó, nem fogja bántani, de előkeríti, akár a világ végéről is, és jól leordítja, amíg ki nem fogy a szuszából!

Nem, persze hogy nem fog tenni semmi ilyesmit. Pedig sokszor álmodozott arról, milyen jó lenne szabadjára engednie a haragját, és jól kitombolni magát.

Azt fogja tenni, amit tennie kell. Félreteszi az érzelmeit, és arra fordítja az energiáját, hogy elvégezze a kármentést. Vagyis szőnyeg alá söpörje Maxwell Royce legutóbbi kínos esetét, és ezzel helyreállítsa a Royce jó hírét.

Csakhogy ezúttal Maxwell túltett minden eddigi botrányos esetén, és ő aligha fogja tudni megvásárolni minden érintett hallgatását.

A nagyapja forogna a sírjában, ha látná mindezt. És a dédapja meg az ükapja is...

Emily ükapja 1904-ben alapította a klubot, és a cég azóta apáról fiúra szállt. Egészen addig, amíg Maxwell Royce-nak nem született fia, „csak” egy lánya, Emily. A Royce azonban Anglia utolsó bátyjának számított a férfiak felsőbbrendűségét hirdető magánklubok között, úgyhogy egy lányörökös szóba sem jöhetett.

Ha tudnák azok a drágalátos arisztokraták és kormánytagok, hogy a cég fele már így is egy nő tulajdonában van!

A nagyapja okkal hozta meg azt a döntést, hogy a cég részvényeinek felét az unokájának ajándékozza. Tisztában volt vele, hogy egyetlen fia megbízhatatlan alak, aki képtelen egyedül elvezetni egy vállalkozást.

Emily lehunyta a szemét. Koncentrálnia kellene, de képtelen volt rá. Pedig a problémát, amely előtte tornyosult, meg kell oldania.

Időre lesz szüksége, hogy nyugodtan átgondolja a helyzetet. Egyedül. Ezért mielőbb meg kell szabadulnia a férfitől, aki itt ül vele szemben.

Felemelkedett a székről, jelezve, hogy a beszélgetésük véget ért.

– Azt hiszem, most jobb, ha elmegy, Mr. Skinner.

A férfi szája gúnyos félmosolyra húzódott.

– Milyen kár! Ritkán élvezem ennyire a munkámat.

Carl Skinner, London egyik legismertebb bankárja korban az apja is lehetett volna, a tekintetében azonban nem volt semmi atyai. Emilyt kilelte tőle a hideg.

– Nincs értelme folytatnunk ezt az eszmecserét – felelte hát hűvösen, és az előtte fekvő papírra pillantott. Az alján egyértelműen az apja aláírása szerepelt. – Ami ezt illeti, tanácskozni fogok az ügyvédekkel.

– Akár száz ügyvéddel is beszélhet, drágám – mondta lekezelően a férfi. – A kötelezvény minden jogi előírásnak megfelel, az apja hét nappal ezelőtt írta alá. Egy hét múlva visszajövök, hogy behajtsam a tartozást. – Carl kényelmesen hátradőlt. – Tudja, mindig is szerettem volna egy ilyen előkelő klub tagja lenni.

Emily arca rezzenéstelen maradt a felvetés hallatán. Skinner a méretre szabott öltönyében és makulátlanul fénylő cipőjében visszafogott angol úriembernek tűnt, de ő tudta, hogy vérbeli ragadozó. Nem volt ajánlatos ujjat húzni vele.

– Mr. Royce adósságát a hét végéig kiegyenlítjük.

A lány hangja nem árult el semmit az érzéseiről, és csak remélni tudta, hogy elég határozottnak tűnt. Ugyanis ha nem sikerülne visszafizetnie az apja tetemes játékadósságát, akkor a Royce cég részvényeinek ötven százaléka Carl Skinnerhöz vándorol. Emily el sem tudott volna képzelni ennél rosszabb forgatókönyvet.

Nem szabad, hogy idáig fajuljon a helyzet!

– Nagyon biztosnak tűnik magában, ifjú hölgy – jegyezte meg kételkedve Skinner.

– Az vagyok.

A férfi csettintett a nyelvével.

– Ugye tudja, hogy többet érne az ígérete, ha ez közvetlenül a főnökétől származna?

– Ahogy már mondtam, ő most nincs bent. – Emily örült, hogy Skinner nem tudja az ő teljes nevét, így Mr. Royce asszisztensének hiszi. Mosolyogva azt felelte: – Sajnos be kell érnie az én szavammal. – Ezután felállt, és megkerülte az íróasztalt, hogy kikísérje a látogatót. – Köszönöm, hogy eljött. Azt hiszem, mindent megbeszéltünk. Most muszáj folytatnom a munkámat.

A férfi azonban ahelyett, hogy távozott volna, felállt, és közelebb ment a lányhoz.

Emilynek elakadt a lélegzete, és pillantása a csukott ajtóra siklott. Miért is nem gondolt rá, hogy nyitva hagyja?

– Mr. Skinner... – kezdte, de a férfi félbeszakította.

– Szólítson Carlnek. Nincs szükség a formalitásokra. Lehet, hogy egy hét múlva én leszek az új főnöke, és szeretném, ha kellemesebb légkörben dolgozhatnánk együtt.

Emily megpróbálta bebeszélni magának, hogy Skinner bizalmaskodó stílusa nem neki szól, de sikertelenül. Egy férfiak uralta világban élt és dolgozott, de ahhoz volt hozzászokva, hogy mint nő észrevétlen, sőt szinte láthatatlan.

Kihúzta magát, és határozottan azt mondta:

– Biztosíthatom, hogy amíg én itt vagyok, maga nem lesz főnök, sőt a lábát sem teszi be ebbe a klubba.

Már akkor tudta, hogy súlyos hibát követett el, amikor a szavak elhagyták az ajkát.

Skinner vonásai megkeményedtek. Aztán hirtelen mozdulattal megragadta a lány karját, és az íróasztalnak nyomta. Amikor fenyegetően föléje tornyosult, Emily eluralkodott a pánik.

– Vegye le rólam a kezét, különben hívom a biztonságiakat!

A férfi egy pillanatra megdermedt, de aztán elengedte. A lány annyira megkönnyebbült, hogy még a lába is remegni kezdett.

Skinner megigazította a nyakkendőjét.

– Hét nap, hölgyem – szúrta a foga között fenyegetően. – Ha nem kapom meg a pénzem, érvényt szerzek a jogaimnak. – Állával a kötelezvény felé bökött. – Nyilván maga is tisztában van vele, hogy ez csak másolat. Mondja meg az ügyvédeknek, hogy az eredetit biztos helyen őrzöm. – Azzal távozott.

Marsha, Emily titkárnője lépett be az irodába.

– Istenem, mi történt? – nézett rá aggódva Emilyre. – Az a fickó úgy nézett ki, mintha...

– Hívd fel a biztonságiakat – szakította félbe a lány –, és kérdezz rá, hogy Skinner tényleg elhagyta-e az épületet.

Miután Marsha intézkedett, Emily remegő ujjakkal kézbe vette a mobilját, és hívta az apja számát.

A hívást azonban postafiókra irányították.

Emily ezen már meg sem lepődött.

Amit az apja tett, az megbocsáthatatlan. Egy pókerjátszma hevében kockára tette a tulajdonrészét a Royce-ban, és veszített.

A lány legszívesebben őrjöngeni kezdett volna. *Hogy tehette ezt vele az apja?!*

Most már értette, miért nem sikerült elérnie őt egész héten. Maxwell meghúzta magát, és hagyta, hogy a lánya takarítsa el a romokat. Ahogy mindig is.

De hát miért is cselekedett volna másképp? – gondolta Emily. Ahhoz szokott, hogy ő mindent

rendbe hoz, amit az apja elrontott.

Emily lerogyott a székére. Nem először fordult elő, hogy Maxwell nyomtalanul felszívódott. Már az ő gyerekkorában is gyakran megesett, hogy hetekig nem látta az apját. Érzékelte, hogy Maxwell rosszul érzi magát az ő jelenlétében, csak azt nem értette, miért. Felnőttként abban reménykedett, hogy a közös munka a Royce-ért majd összekovácsolja őket. Sajnos már a nagyapja halála utáni első évben kiderült, hogy a reményei nem válnak valóra. Az apja halála nem változtatta meg Maxwellt, sőt még kiszámíthatatlanabb lett.

Emily volt az, aki törődött a napi ügyekkel, és működtette a klubot, míg az apja utazgatott a nagyvilágban. Emily lassacskán minden felelősséget átvállalt, míg Maxwell alig-alig bukkant fel az irodájában. Legfeljebb arra volt hajlandó, hogy elvegyüljön a vendégek között a szalonban, és megcsillogtassa legendás sármját.

Emily nem bánta, hogy a pozíciója nem felel meg az általa végzett tengernyi munkának, sőt örült neki, hogy senki sem sejtí, ő a tulajdonosa a cég ötven százalékának. A Royce tagsága még nem áll készen arra, hogy elfogadjon egy női vezetőt.

A lánynak megvoltak az elképzelései a klub jövőjét illetően, de tudta, hogy a terveit csak lassan, fokozatosan válthatja valóra. Ha elérkezik a pillanat, akkor meg fogja nyitni a klubot nők számára is, de ez még arrébb van. Az is lehet, hogy soha nem kerül rá sor...

Ha Carl Skinner beszáll a cégbe, Emily minden terve füstbe megy, ezt jól tudta. Ez a pasas nem fogja hagyni, hogy egy nő irányítsa. És annak sem szabadna kiderülnie, hogy ő egyáltalán tulajdonos a cégnél.

Ó, a fenébe!

Megint a telefonért nyúlt. A bankjában pontosan azt válaszolták neki, amire számított is. A hitelkeretüket teljesen kimerítették, és szó sem lehetett róla, hogy újabb hitelt nyújtsanak nekik.

Ezután a cég vezető ügyvédjét hívta, aki szintén nem szolgált jó hírekkel.

– Sajnálom, Emily, de a kötelezvény jogilag teljesen rendben van – mondta a férfi, miután Emily befotózta és elküldte neki Skinner dokumentumát. – Megpróbálhatja bebizonyítani, hogy Maxwell az aláírásakor nem volt beszámítható, de szerintem nem érdemes. A bíróság nem fogja megsemmisíteni a szerződést.

– Nincs semmi, amit tehetnénk? – kérdezte a lány kétségbeesetten.

– Ki kell fizetni Skinnernek a tartozás teljes összegét – közölte vele az ügyvéd.

– De hát nincs miből!

– Akkor keresnie kell egy befektetőt. Vegye rá az apját, hogy adja el a részesedését, de maga tartsa meg a cég ötven százalékát. De bármit is tesz, igyekeznie kell.

Miután Emily letette a készüléket, egy darabig csak némán ült, és gondolkodott.

Keressen befektetőt?

Talán a klubtagok közül érdekelné valakit az ötvenszázalékos tulajdonrész. Diszkrétan informálódnia kell, hogy kihez fordulhatna, nyílt kérdezősködés szóba sem jöhet.

Ez viszont időbe telik, és neki nincs ideje.

Bármit is tesz, igyekeznie kell.

Az ügyvéd szavai a fülében csengtek, miközben a fiókjában kotorászott a jegyzettömbök és a szövegek kiemelők között. Végül megtalálta, amit keresett.

Maga elé tette a névjegykártyát, és egy darabig csak bámulta. Hófehér alapon csupán egy név állt rajta vastag, fekete betűkkel: Ramon de la Vega.

A találkozásuk után ki akarta dobni a kártyát, de aztán meggondolta magát, és inkább betette a fiókba.

Emily nem szívesen ismerte be, de a férfi megjelenése kibillentette a lelki egyensúlyából. Pedig jól ismerte ezt a típust: sármos, jóképű, és megvan benne a képesség, amellyel mindenkit az ujjá köré csavar.

Az, hogy „jóképű”, nem teljesen igaz. Egyszerűen lélegzetelállító. Magas, izmos, sötét hajú, olajbarna bőrű, igazi latin férfiszépség, akinek a kisugárzása senkit sem hagy hidegen.

A lány hátradőlt, és lehunyta a szemét. Bolondság, hogy egyáltalán eszébe jutott ez a lehetőség?

Ha választania kellene Carl Skinner és Ramon de la Vega között, nem kétséges a döntés. A kisebbik rosszat kell választania. A spanyolnak jó üzleti érzéke van, és arisztokrata családból származik. Ezt onnan tudta, hogy amikor a férfi először felhívta, kutakodott egy kicsit az interneten. A sok bulvárcikk sűrűjében, amelyek a szerelmi életét tárgyalták, olyan írásokat is talált, amelyek nagyra tartották mint építészt és üzletembert.

Mielőtt meggondolhatta volna magát, beütötte a névjegykártyán lévő számot a telefonjába.

– Sí? – hangzott fel a vonal túlsó végén.

A lány elbizonytalanodott. Talán jobban át kellett volna gondolnia, mit tegyen, nem pedig elhamarkodottan cselekednie.

Egy darabig meg sem tudott szólalni. Mintha egy jeges kéz összeszorította volna a torkát.

– Halló! – szólt bele a férfi még egyszer. – Ki van ott?

Emily végre összeszedte magát.

– Mr. De la Vega?

– Igen.

– Jó napot! Én... – Vajon vacsora közben zavarja meg a férfit? Vagy ágyban van éppen egy szép nővel?

Hirtelen nagyon elszégyellte magát, és az arca lángolni kezdett.

– Sajnálom, talán... zavarom?

– Emily!

A lánynak elállt a lélegzete.

– Húha! Ez... lenyűgöző, Mr. De la Vega.

– Ramon. De tudja, a maga hangját nem könnyű elfelejteni.

Emily a szemét forgatta. Na persze! A férfi ugyanolyan sármőr, mint a saját apja!

Kihúzta magát a székén, és azt mondta:

– Mr. Royce hajlandó fogadni magát egy rövid megbeszélésre, ha még érdekli a dolog.

– Természetesen érdekel.

Azonnal válaszolt, ez jó jel, gondolta Emily.

– Holnap reggel kilenckor megfelel?

– Igen.

– Rendben. Ez esetben örülünk a találkozásnak, Mr. De la Vega.

– Ramon – javította ki újra a férfi. – Én is örülök, hogy viszontláthatom, Emily.

Mély hangjától a lány libabőrös lett. Gyorsan megköszöri a torkát.

– Tudja, jobban szeretném, ha Miss Royce-nak szólítana.

Hosszú csend volt a vonal túloldalán.

Ha nem lett volna ilyen nehéz helyzetben, Emily elégedetten elmosolyodott volna. Most azonban inkább letette a telefont, mielőtt a férfi válasza lerombolhatta volna a győztes pozícióját.

A lány rápillantott a mobiltelefon kijelzőjére. Tizenhat órája maradt, hogy megtalálja az apját.

3. FEJEZET

Ramon nem hitt az isteni gondviselésben.

Életében egyszer imádkozott, de akkor sem talált meghallgatásra.

Manapság már csak magában bízott. Most mégis eltűnődött, vajon nem isteni beavatkozásnak köszönheti-e a történeteket. Mi másra gondolhatna az ember, ha váratlanul az ölébe pottyan, amire a legjobban vágyott?

Vagyis... még nem egészen.

– Ötvenegy százalék – jelentette ki, mire a két férfi és a nő nagy levegőt vett.

Ramon csak a nőre figyelt. Miss Emily Royce. Az, hogy a lány nemcsak Maxwell Royce lánya, hanem a klub társtulajdonosa is, meglepetésként érte.

– Nem, szó sem lehet róla – vágott vissza a lány, és szürke szeme villámokat szórt.

Ramon londoni ügyvédje előrehajolt.

– Megértjük, hogy most nehéz helyzetben vannak, Miss Royce...

– Nos, szerintem itt szó sincs semmiféle együttérzésről – szögezte le Emily. – Mr. De la Vega előnyt akar kovácsolni a helyzetből.

– Emily – tette a lány kezére a kezét Ray Carter, a Royce ügyvédje. – Hallgassuk meg, mit akarnak mondani.

Ramon figyelte, ahogy a lány keze ökölbe szorul. Nem lepődne meg, ha Emily behúzna egyet az apjának. Minden joga megvan, hogy dühös legyen rá.

Ramon és az ügyvédje felettébb elcsodálkozott, amikor Maxwell és az ügyvédje hajlandónak mutatkozott az együttműködésre, sőt viszonylag tisztességes árat kértek a férfi ötvenszázalékos tulajdonrészéért. Persze ez másfél órás tárgyalás eredménye volt, és Ramon természetesen kihasználta a másik fél nehéz helyzetét.

Az előtte lévő ajánlat azonban még mindig nem elégítette ki. Ő többségi tulajdont akart, és ehhez elengedhetetlen volt az a plusz egy százalék.

Miss Royce-nak és az apjának persze nem tetszik a dolog, de kénytelenek lesznek belemenni.

Ramon jót mulatott magában azon, hogy a lány úgy néz rá, mintha ő lenne az ördög maga. Szórakoztató lesz együtt dolgozni vele...

– Megértem a helyzetüket – ragadta magához a szót, de nem Maxwellre, hanem Emilyre nézett. Az öreg nem érdemli meg az együttérzését, mert felelőtlenül és meggondolatlanul tette kockára a cégét. Ő sem volt egy szent, de mindig mérlegelte a kockázatot, és csak akkor vállalta, amikor volt esélye a sikerre. – Be kell látniuk azonban, hogy sürgősen szükségük van a pénzügyi injekcióra, és ez behatárolja a lehetőségeiket. És ahogy látom, mi pontosan azt nyújtjuk, amire szükségük van.

– Semmi szükségünk arra, hogy elveszítsük a többséget, és ezáltal kiengedjük a kezünkből a cég irányítását – felelte Emily, és az arca kipirult a vita hevében. Szőke haját szigorú kontyba fogta a tarkóján, és ugyanolyan összeszedettnek tűnt, mint az első találkozásukkor.

Ramonnak be kellett látnia, hogy ez a nő nemcsak csinos, hanem... gyönyörű.

Kár, hogy ma egyáltalán nem mosolyog!

Gyorsan kihúzta magát, és igyekezett az üzletre koncentrálni. Karnyújtásnyira van attól, hogy elérje a célját, most nem terelődhet el a figyelme. Még egy darabig Londonban tartózkodik, és sok csodás nő boldog lesz, ha ő figyelemre méltatja.

– Javítson ki, Miss Royce, de ha jól értem, hat napjuk maradt arra, hogy visszafizessék az apja tartozását.

Maxwell úgy festett hajszálcsíkos öltönyében, mintha skatulyából húzták volna ki, de a pillantásában, ahogy a lányára nézett, szegyenkezés és mélységes sajnálat tükröződött.

– Ebben igaza van – felelte Emily vonakodva.

– Nézze, két lehetősége van – nézett farkasszemet Ramon a lánnyal. – Vagy elutasítja az

ajánlatomat, és akkor máris felállok, és távozom. Vagy... – itt mélyen a szemébe nézett – vagy megtoldja az apja ötven százalékát még eggyel a maga részéből, és akkor negyvennyolc óra alatt lebonyolítjuk az egész üzletet.

Emily a homlokát ráncolta.

– Csak így, egyszerűen?

– Megegyeztünk abban, hogy szorítja magukat az idő, nem?

A lány nem válaszolt azonnal, hanem egy darabig méregette Ramont.

– Kíváncsi lennék, Mr. De la Vega, miért ilyen fontos magának a Royce. A saját klubjai nagyon jól mennek, de egészen mások, mint a miénk. Ez a klub a tradíciókra és a kiválasztottakra épít. Itt nem lehetnek tagok holmi újgazdagok.

– A Royce nagy hírnév klub, és ezen nem áll szándékomban változtatni. Biztosíthatom, semmit sem teszek majd, ami árthat a jó hírének.

Emily már szóra nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de az ügyvédje megelőzte.

– Miss Royce ragaszkodik hozzá, hogy megmaradjanak a klub tradíciói. Legendás, régi intézményről van szó, és ennek így is kell maradnia. Éppen ezért nem hoztuk eddig nyilvánosságra Miss Royce tulajdonosi pozícióját. Szeretném még egyszer aláhúzni, nagyon fontos, hogy nála maradjon a cég vezetése, és ha lemond az egy százalékáról, garanciákat kell kapnunk, hogy továbbra is megtarthatja az ügyvezetői állását.

Ramon bólintott.

– Ez természetes. Nem áll érdekemben, hogy ezen változtassak. – Azzal előrehajolt, felírt egy számot az előtte lévő jegyzetömbre, és a másik fél felé tolt.

Emily rápillantott, majd ő is ráírt egy számot a papírra, aztán visszatolta a férfi elé.

Ramon csak futólag pillantott rá.

– Rendben. – Az ügyvédje felszisszent, de ő rá sem hederített. – Nos, akkor elkezdhetjük kidolgozni a részleteket – folytatta, és a lányra nézett, a jóváhagyására várva.

Minden szem Emilyre szegeződött. Látszott, hogy magában tusakodik, de végül Ramon felé nyújtotta a kezét, és kimondta:

– Isten hozta a Royce-nál, Mr. De la Vega!

Kezet fogtak, és Ramon igencsak meglepődött. Arra számított, hogy a nő kezének érintése hűvös lesz, ezzel szemben Emily tenyere melegen simult az övéhez.

– Ha most megengedi – kezdte a lány, miközben elrántotta a kezét –, szólok a könyvelőnknek, hogy bocsássa rendelkezésére az adatokat, Mr. De la Vega.

– Köszönöm – felelte Ramon. – És Emily...

– Igen?

A férfi arcán megnyerő mosoly suhant át.

– Mostantól szólítson Ramonnak!

Emily bemenekült a női mosdóba, és hideg vizet engedett a csuklójára.

Össze volt zavarodva. Nem értette, mi történhetett vele, ami így kibillentette a lelki egyensúlyából.

Miért gyakorol rá ekkora hatást Ramon de la Vega? Amikor kezet ráztak, minden idegvégződése lángra kapott.

Megtörölte a kezét, és leült a mosdó előtti székre.

Vajon helyesen cselekedett? Jól döntött?

De hát nem volt mit tenni: vagy Carl Skinner, vagy Ramon de la Vega. Harmadik lehetőség nem volt.

Azt tette, amit tennie kellett!

Két nap múlva a cég ötvenegy százaléka Ramon de la Vega tulajdonába vándorol.

Sajnálom, nagyapa...

Emily visszapislogta a könnyeit. Még az a szerencse, hogy az apja hajlandó volt hazajönni! Talán rossz volt a lelkiismerete, vagy talán észhez térítette a lánya négy kétségbeesett üzenete, nem lehetett tudni.

Maxwell úgy festett, mintha napok óta nem aludt volna, és ez némi elégtétellel töltötte el Emilyt. Legalább az apja sem érzi magát jobban, mint ő.

Abba is szó nélkül beleegyezett, hogy adják el a tulajdonrészét.

Emily hirtelen ráébredt, hogy nosztalgiával gondol az eltelt évekre. Most már nincs semmi, ami összekötné az apjával.

Eltökélten felállt, és lesimította a kosztümnadrágját. Most nem szabad szentimentálisnak lennie! Nagy levegőt vett, elhagyta a mosdót, és bement a könyvelőhöz. Az iroda azonban üres volt.

Emily Marshához fordult segítségért.

– Nem tudod, hol van Jeremy?

– Ma reggel beteget jelentett.

A lány elkínzottan felsóhajtott. Ez rossz hír. Jeremy nemcsak jó könyvelő volt, akiben Emily maradéktalanul megbízott, hanem azon kevés alkalmazottak egyike, akik tudtak az apja játékszenvedélyéről.

– Van hozzáférése a könyvelési adatokhoz? – kérdezte a titkárnőtől.

Marsha bólintott.

Emily felírta egy papírra, milyen adatokat kér, majd azt mondta:

– Ha készen vagy, vidd be, légy szíves, a tárgyalóba.

– Mr. De la Vegának?

– Igen. És kérlek, vigyél be frissítőket és szendvicseket is. Ha Mr. De la Vegának és az ügyvédjének szüksége van még valamire, csak szólj!

Miután megköszönte Marshának a segítséget, a saját irodájába ment. Leült az íróasztalához, és törni kezdte a fejét.

A tárgyalás nem egészen úgy ment, ahogy képzelte, de még megvan az állása, és a Royce negyvenkilenc százaléka az övé.

Munkához látott, nem volt vesztegetni való ideje. Megígérte a séfnek, hogy átnézi az új menüsört, és el kell döntenie, hogyan hozza a tagság tudomására a változást. Megegyeztek Maxwell-lel, hogy a bejelentésben csak annyit közölnek: a *Vega Corps* beszállt a Royce cégbe, így meghagyják őket abban a hitben, hogy a fő tulajdonos változatlanul Mr. Royce. Nem éppen ideális megoldás, de talán a legjobb az adott helyzetben. A klub stabilitása mindennél fontosabb.

Egy órával később Emily érezte, hogy már nem tud koncentrálni. Felállt, az ablakhoz sétált, és kibámult a városra.

Ekkor valaki kopogott az ajtaján.

– Gyere be! – kiáltotta ki, mert azt hitte, Marsha az.

De az apja volt.

Maxwell zsebre dugott kézzel nézte őt egy darabig, aztán azt mondta:

– Az ügyvédek az utolsó simításokat végzik a szerződésen. Ha elkészül, Ray behozza neked.

– Rendben – felelte Emily, bár úgy érezte, semmi sincs rendben.

Az apja végül lesütötte a szemét.

– Ha már nincs rám szükséged... majd visszajövök, ha alá kell írni a szerződést.

Emily majdnem felnevetett. Nem, semmi szüksége az apjára. Már gyerekkorában sem volt. Tudott vigyázni magára.

– Most mihez kezdesz? – kérdezte, és nagyot nyelt.

Maxwell vállat vont.

– Fogalmam sincs.

– Megvan még a lakásod Knightsbridge-ben?

Vagy már azt is eljátszotta volna, mint minden mást? Például a szép régi udvarházat, ahol a lány felnőtt.

Az apja bólintott, mire Emily megkönnyebbült. Hirtelen megint kislánynak érezte magát, akit az apja magára hagy a nagypjával egy hatalmas házban.

– Ennyire nehéz volt szeretni engem? – A szavak meggondolatlanul csúsztak ki a száján.

Maxwell már indulóban volt, de most megfordult.

– Tessék?

Emily a nyakában lévő gyöngysorhoz nyúlt. Az anyjától örökölte, aki az ő születésekor vesztette az életét.

– Őt legalább szeretted?

Az apja pillantása az ékszerre esett.

– Édesanyádat?

A lány lélegzet-visszafojtva várta a választ, de Maxwell csak a fejét rázta.

– Sajnálom... – motyogta, majd elhagyta az irodát.

Nem szabad sírnom! – parancsolt magára Emily, és felnyitotta a laptopja tetejét. Már nagyon régóta nem engedhette meg magának a sírás luxusát, és most sem fog ezen változtatni.

Ramon a jövődöbéli irodájában volt a Royce-nál, és zakóját az íróasztalszék támlájára terítette. A dohányzóasztalon ott feküdt a laptopja, egy halom irat, mellette pedig az aktatáskája.

Az íróasztalon is dolgozhatott volna, de nem tartotta ízlésesnek, ha még a szerződés aláírása előtt birtokba venné Maxwell Royce birodalmát.

A karórájára pillantott. Az ügyvédek már két órája dolgoztak a szerződés részleteinek kidolgozásán, és ő már a határán volt, hogy bekopog Emilyhez, de aztán meggondolta magát. Jobb, ha előbb mindketten lehiggadnak.

Rezegni kezdett a telefonja, úgyhogy kivette a zsebéből. Xavier küldött neki egy sms-t.

Gratulálok! Később még beszélünk.

Ramon homlokráncolva tette az asztalra a mobilját. Egy órával ezelőtt üzenetet küldött a bátyjának, miszerint sikerült tető alá hoznia az üzletet, és őszintén szólva, lelkesebb reakcióra számított. De hát Xav nem az az érzelmes típus...

Ekkor kinyílt az ajtó, a küszöbön pedig Emily állt. A kezében egy papírt lobogtatott, a szeme szikrákat szórt.

– Ki engedte meg magának, hogy használja az apám irodáját?

– Talán baj? – állt fel a dohányzóasztal mellől Ramon, és zsebre tette a kezét.

– Ez a baj! – dugta az orra alá a papírt Emily. – Meg tudja magyarázni?

– Elárulná, miről van szó?

– Olvassa! – A lány egy szövegkiemelővel jelölt részre mutatott.

Ramon rögtön tudta, melyik pont dühítette fel a lányt.

Lassan odasétált az ajtóhoz, és becsukta.

– Nem akarjuk, hogy az egész ház halljon minket, ugye?

Emily nem hagyta magát.

– Mondja meg az ügyvédeknek, hogy azonnal tegyék vissza a szerződésbe azt a mondatot, mely szerint minden változtatáshoz a tulajdonostársak egyetértése szükséges.

Ramon mély lélegzetet vett, és közben beszívta Emily finom, nőies illatát. Közelebb lépett hozzá, mire a lány hátrálni kezdett, de közben megbotlott, és majdnem elesett. A férfi gyorsan elkapta.

Az irat közben kiesett Emily kezéből, és a padlóra hullt, ám egyikük sem törődött vele. Ramon teljesen lenyűgözte a lány sűrű szemének mélysége és a mellkasához préselődő lágy domborulatok.

– Állj! – kiáltotta Emily, és Ramon csak most eszmélt rá, hogy a szája veszedelmesen megközelítette a lányét.

Vonakodva elhúzódott tőle, mire Emily szakadozottan felsóhajtott. Az arca szinte lángolt.

A férfi alig tudta elhinni, hogy a vonzalom, amely feltámadt köztük, kölcsönös.

Eddig még sosem keverte össze a magánéletét az üzlettel, és a csinos Miss Royce miatt sem fog kivételt tenni.

– Mindig így próbálja meg rendezni a vitákat az üzlettársaival? – förmedt rá szemrehányóan a lány, és felvette a földről a papírt.

– Csak a hölgyekkel – vigyorodott el Ramon.

Emily felhúzta a szemöldökét.

– Ez nem vicces, Mr. De la Vega.

- Azt hittem, megállapodtunk, hogy mostantól Ramonnak szólít.
- Én pedig azt hittem, komolyan veszi a megállapodásunkat.
- Mert így is van.
- Akkor magyarázza meg, miért akarja megkurtítani az egyetértési jogomat!

A férfi megint zsebre vágta a kezét, és higgadtan belekezdett.

– Kész vagyok arra, hogy az üzleti döntésekben vétőjogot biztosítsak magának, de nem látom semmi értelmét, hogy olyan csip-csup ügyekben is állandóan egyeztetnünk kelljen, mint például a klub szabályzata.

– A klub szabályzata nem csip-csup ügy, hanem a *Royce* alfája és ómegája. A teljes tagság életét ez befolyásolja: az öltözködéstől az illemszabályokig mindent! – Emily kifulladásra elhallgatott, aztán fény gyúlt a tekintetében. – Á, most már értem! Hát erről van szó! Kombinált tagságot akar bevezetni, ami a maga többi klubjában is érvényes!

- Nem. De abban igaza van, hogy szeretnék változtatni néhány dolgon a szabályzatban.

A lány szeme összeszűkült.

- Ugyan miért?

Mert a bátyjának erre van szüksége ahhoz, hogy megtartsa a pozícióját, gondolta Ramon. Hectornak sikerült valamivel lekenyereznie a *Vega Corps* vezetését, de ha Xavier felajánlja nekik, hogy tagok lehetnek London legelőkelőbb klubjában, ahol együtt szivarozhatnak a világ legbefolyásosabb embereivel, akkor nem kérdés, ki mellé fognak állni.

Nos, ezelől kell most Ramonnak minden akadályt elgördítenie.

– A tagok kiválasztásának módja már nagyon idejétmúlt – közölte Emilyvel. – A protokoll már hatvan éve változatlan. Úgy vélem, szükség van rá, hogy kissé leporoljuk.

A lány széttárta a karját.

– Hát tényleg nem érti? Nem sétálhat be csak úgy, hogy megváltoztasson egy régi hagyományt! A tagság egyetértése nélkül itt semmi sem változik! A tagokat jelölő tanács feje pedig a világ legkonzervatívabb embere. Lehetetlen meggyőzni, hogy bármilyen újításra szükség lenne.

– Lord Hanoverről beszél? – mosolygott rá édesen Ramon. – Rendes fickó, már amennyire meg tudom ítélni egyetlen találkozás alapján.

Emily hitetlenkedve nézett rá.

- Maga beszélt Lord Hanoverrel?
- Csak futólag. De csütörtökön együtt ebédelünk.
- Egy szavát sem hiszem – jelentette ki a lány.

Ramon a kezébe vette a telefonját.

- Talán beszélni szeretne a titkárnőjével?

Emily dacosan felszegte az állát.

- Hát jó. Hiszek magának. De mire fel ez a nagy sietség? Még alá sem írtuk a szerződést.

A férfi megmerevedett.

- Ezzel most arra céloz, hogy nem akarja aláírni?
- A jelenlegi formájában nem.

Ramon érezte, ahogy elfogja az indulat.

- Ne feledje, hogy nem véletlenül fordult hozzám tegnap!
- Ezzel most arra céloz, hogy akkor visszalép? – szegezte neki a kérdést Emily.
- Igen.

A határozott választól a lány hátrahőkölt. Az ablakhoz lépett, hogy időt nyerjen. Kontyából kibomlott néhány tincs, és bájosan keretezte szép arcát.

Végül visszafordult a férfi felé.

- Ha a beleegyezésemet adom a változtatáshoz, én is kérek valamit cserébe.
- Hallgatom.
- Biztosítson örökös tiszteletbeli elnökséget az apámnak, valamint tisztos havi fizetést.

Ramon nem hitt a fülének.

- A maga apja a viselkedésével állandó fenyegetést jelent a klubra nézve, és maga még meg

akarja jutalmazni tiszteletbeli elnökséggel és havi fizetéssel?

Emily összefonta a karját a mellén.

– Az apám nem tűnhet el egyik napról a másikra a klub életéből, mert az kínos kérdéseket vetne fel. Adnunk kell a látszatra, és ehhez hozzátartozik, hogy időről időre feltűnjön a vendégek között.

– Szóval a Royce érdekében kéri, és nem az apjában?

– Természetesen. A klubnak stabilitásra van szüksége, mert ez az alapja. És számomra nincs ennél fontosabb.

Ramon kis híján el is hitte neki. De a lány tartása, hangja árulkodó volt. Igenis aggódott az apjáért, és ez feldühítette a férfit. Maxwell nem szolgált rá a lánya jóindulatára.

Ám amit Emily mondott, abban volt némi logika. És Ramon számára is a klub hírneve volt most a legfontosabb.

– Jó, rendben. Tiszteletbeli elnökség és havi fizetés. Most már aláírja végre?

A lány lehunyta a szemét, és egy darabig nem válaszolt. Végül azonban mély lélegzetet vett, és bólintott.

– Feltéve, hogy nem lesz részem több meglepetésben – tette hozzá.

Ramonnak eszébe jutott a fecsegő könyvelő, de jobbnak látta, ha erről mélyen hallgat.

– Nem lesz.

Emily szó nélkül tudomásul vette az ígéretet, és emelt fővel elhagyta az irodát. Az illata azonban még sokáig ott maradt a férfi orrában.

4. FEJEZET

A szerződést végül este fél hétkor írták alá, mindhárom fél egyetértésével.

Előbb is sor kerülhetett volna rá, de Maxwell órákra eltűnt, és csak akkor tért vissza, miután Emily több sürgető üzenetet hagyott a telefonján.

Amikor végül feltűnt a színen, Ramon érezte az alkoholt a leheletén, de tapintatból nem tette szóvá.

Emily szíve fájdalmasan összeszorult, miközben odakanyarította a nevét a dokumentum aljára. Miután minden hivatalos teendőt letudtak, azonnal távozni akart, de az apja utána szólott:

– Emily! – A lány kelletlenül visszafordult. – Én... nem is tudom, mit mondjak... A tiszteletbeli elnökség és a fizetés...

– Elég, ha annyit mondasz: köszönöm – felelte a lány, holott arra vágyott, hogy az apja megölelje. *Hogy lehetek ennyire naiv?*

Máskor szívtelen dolognak tartotta volna, most azonban hátat fordított Maxwellnek, és elhagyta a klub épületét.

Másnap már reggel hétkor bent volt az irodájában, és az előtte fekvő papírokat tanulmányozta. Már két órája dolgozott, de egyáltalán nem haladt.

Ekkor kopogtak az ajtón.

– Tessék!

A következő pillanatban már megbánta, hogy nem kérdezte meg, ki az.

Gyűlölte Ramon de la Vegát. És azt is, ahogy a teste reagál a férfi közelségére. Ilyenkor forróság járta át, és úgy érezte, tehetetlen a férfi kisugárzásával szemben.

Ramon becsukta maga után az ajtót. Izmos testén megfeszült a méretre szabott zakó.

Emily megborzongott. Még most is elevenen élt benne az emlék, milyen érzés volt, amikor a férfi tegnap elkapta, és magához szorította. A vágy, amely feltámadt a lányban, ugyanolyan heves volt, mint az utálat, amit Carl Skinner iránt érzett.

– Jó reggelt! – köszönt neki Ramon, és Emilyt már a hangjától is elöntötte a vágy hulláma.

Tudatosítania kell magában, hogy a férfi szándékosan használja a csábítás eszközeit és a jó külsejét, mert ezekkel szokta elérni a célját. Lehet, hogy ezt a mosolyt reggelenként a tükör előtt gyakorolja? – tűnődött a lány.

Előző nap azt javasolta, hogy ma fél tízkor találkozzanak a részlegvezetőkkel, és járják be az épületet, aztán pedig üljenek le egy kötetlen beszélgetésre a menedzserekkel.

De most még csak kilenc óra volt.

Ramon kihúzta az íróasztal előtt álló széket, és lustán helyet foglalt. Ugyanott ült, ahol két nappal ezelőtt Carl Skinner.

A férfi körülnézett, és elismerően biccentett.

– Szép az irodája.

– Köszönöm – nyugtázta az elismerést Emily.

Szeretett itt dolgozni. Természetesen az apjáé volt a nagyobb és mutatósabb iroda a folyosó túlsó végén, de amikor a lány beköltözött a kisebbikbe, kiakasztott a falra néhány szép, színes festményt, és az egész berendezésnek némi nőies bájot adott. Az eredmény egy kellemes, otthonos helyiség lett, amely ennek ellenére nem nélkülözte azt a hivatali jelleget, amit a munkája megkövetelt.

– A találkozó a menedzserekkel csak kilenc harminckor lesz – jegyezte meg Emily. – Szüksége van addig még valamire?

A férfi egy darabig hallgatott, aztán kijelentette:

– El kell bocsátanom a könyvelőt.

– Tessék? – nézett rá a lány döbbenten.

– Jeremy Turnernek mennie kell.

Emily dühösen támadt rá.

– Pontosan tudom, hogy hívják, de nem látom be, miért lenne erre szükség!

– Azért, mert nem bízom meg benne.

A lány hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Jeremy már tizenhárom éve a *Royce* könyvelője, és feltétel nélkül megbízom benne.

– Nagy hiba.

Volt valami Ramon hangjában, ami elbizonytalanította Emilyt.

– Miért gondolja ezt?

– Mert a fülembe jutott, hogy Jeremy Turner néhány héttel ezelőtt egy bárban kifecsegte, hogy a *Royce* komoly pénzügyi gondokkal küzd.

A lány mély lélegzetet vett. Jeremy becsípett, és kifecsegte a titkaikat?

Hátradőlt a székén, a keze remegett.

– Kitől tudja mindezt?

– Nem számít.

– De én tudni akarom!

Ramon sóhajtott egyet.

– Az egyik ismerősömtől.

Talán a szeretőjétől? – merült fel Emilyben, de rögtön rendreutasította magát. Csak ürügyet keres, hogy ne kelljen hinnie Ramonnak.

Csak sajnos a tények ezellen szóltak. Ramon nem a semmiből bukkant fel, hogy megtegye az ellenállhatatlan ajánlatát, hanem azért, mert tudta, hogy a *Royce* bajban van.

Még mindig nem akarta elhinni, hogy Jeremy elárulta őket. Hogy időt nyerjen, megmasszírozta a halántékát.

– Beszélek vele – mondta végül.

– Nem! – csattant Ramon elutasító válasza. – Semmi értelme nem lenne. Nincs más megoldás.

– Joga van hozzá, hogy elmondja a saját verzióját – próbálkozott Emily, de már kevesebb meggyőződéssel.

– Nincs helye a magyarázkodásnak. Bizalmas információkat árult el a cég anyagi helyzetéről. Erre nincs mentség – szögezte le Ramon. – Bízunk kell azokban az emberekben, akik nekünk dolgoznak – folytatta békülékenyebb hangon. – Az üzleti életben nincs helye a jószívű gesztusoknak, Emily. Nem mindenki érdemel második esélyt.

Mindez észszerűen hangzott, és a lány felsóhajtott.

– Nos, akkor...

– Küldje el maga, különben én teszem meg – közölte vele Ramon, azzal felállt, és elhagyta az irodát.

Emily a kezébe temette az arcát. Amikor ma reggel felkelt, azt hitte, hogy rosszabb már nem jöhet, mint ami előző nap történt. De ebben tévedett...

Végül megmenekült a kínos helyzettől, mert Jeremy maga adta be a felmondását.

Amikor Emily belépett a könyvelői irodába, Jeremy bátran elé állt, és töredelmesen beismerte, hogy hibázott. Tudta, hogy ezzel ellehetetlenült a cégnél, ezért már előre megírta a felmondólevelét, és átnyújtotta a lánynak. Ezzel minden kétség eloszlott, és Emilynek nem maradt más választása, mint hogy elfogadja.

Utólag el kellett ismernie, hogy Ramonnak igaza volt. Talán abban is, hogy ő túlságosan jószívű. Hányszor kisegítette az apját szorult helyzetéből!

Most megállt a férfi irodája előtt, amelyről régebben azt hitte, hogy egyszer majd az övé lesz. Sajnos ez a reménye immár szertefoszlott.

Vajon Ramon bent tartózkodik? Emily nem látta a menedzserekkel történt találkozó óta, és már délután három óra volt.

Végül elszánta magát, bekopogtatott az ajtón, aztán benyitott. Ramon az apja főnöki székében